

„Říkalas, že draci jsou dobří. Že je máme chránit,“ pravi-la prosebně Elena, bezmyšlenkovitě masírujíc bolavé zápěs-tí. Nechácala, co se děje.

„Cože?“ otázala se Aška, vytržena ze svých myšlenek.

„Říkalas, že drakům máme pomáhat, že jsou naši krve. Nevěděla jsem, co jiného mám udělat. Udělala jsem, co jsi mě učila. A ty se zlobíš.“

Téměř šeptala, prosba v jejím hlase však nezasáhla krá-lovnu tolik jako pohled těch téměř černých očí plných smut-ku. Aška si klekla a sevřela svou dceru pevně v náruči.

„Zlobím se, maličká, ale ne na tebe. Co jsi udělala, je úžasné!“

„Ale...“

Aška vstala. Zahrada nebyla příliš vhodné místo na ho-vor, který je obě čekal.

„Vysvětlím ti to, maličká, ale ne zde.“ Společně vykročily k hradu.

Elena se uchýlila do hlubokého výklenku svého oblíbeného okna. V rukách svírala hrnek horké čokolády, který její mat-ka nechala přinést. Pohodlně se uvelebila. Královna počka-la, až služebná odejde z komnaty, a usadila se do výklenku proti ní. Ve skutečnosti nevěděla, jak má začít. Hovor, na který se chystala, měl správně nastat až za dlouhých de-set let. Navíc si nebyla sama jista, co se v lese vlastně stalo, a to věci ještě více komplikovalo.

„Drak, kterého jsi přivolala sobě na pomoc, byl Ašrak. I když draci sami jej tak nenazývají, je cosi jako dračí král. Říkala jsem ti, že draci mají magickou moc. Mají v sobě sílu

jako žádní jiní tvorové tohoto světa. Je to moc pradávná, moc samotné matky přírody, nebo země, chceš-li. Jak jsem ti již to-likrát vyprávěla, rod Adragonek je starý jako lidstvo samo. Jsi má dcera a ve své krvi nosíš dědictví moci, která nás s draky pojí. Adragonky v dobách minulých předávaly své vědění z generace na generaci, ochraňovaly draky před lidskou zlo-bou a nevědomostí. Dívky z našeho rodu byly od malička vy-chovávány stejně, jako jsem i já vychovávala tebe. Každé z nás je do vínku dána jiná míra síly, stejně jako je nám dána barva očí či výška. Magii, která je nám dána, můžeme využívat po-dobně jako kterýkoliv z mágů, o kterých slýcháš vyprávět.“

Na chvíli se odmlčela. Nebylo lehké říkat osmiletému děvčátku něco, co patřilo uším dospělých žen.

„Některé z nás jsou vyvoleny. Legendy praví, že jednou za čas se narodí dívka, jejíž moc je rovna moci samotných draků. Již po mnoho generací se taková dívka nenarodila. Nebo možná jen draci neuznali, že je některá hodna Daru dračí síly. Jen sami draci totiž umějí vycítit sílu dřímající v krvi. Najdou-li dívku, která má v sobě takovou moc, mo-hou tuto moc probudit do její plné síly. Dívka však musí prokázat, že je Daru dračí síly hodna. Prokáže-li svou moudrost, vyspělost, disciplínu a dobrotu srdce, při dosa-žení plnoletosti, ve věku osmnácti let je draky probuzena. Probuzení je jakési zasvěcení. Magická moc, která dřímá v krvi, je zasvěcením probuzena do své plné síly. Ještě ni-kdy v dějinách se nestalo, že by byla probuzena dívka mlad-ší osmnácti let.“ Znovu se odmlčela.

„Ty nejsi na probuzení připravena,“ odhodlala se nako-nec.